

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan și Iurie Diaconu,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Liliana Pasat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Florești din 06 ianuarie 2016 și decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Bălți din 06 aprilie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Tîltu Ion Dumitru, născut la 01 mai 1995, originar și domiciliat în s. Domulgeni, r-nul Florești.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 26.10.2015 – 06.01.2016;

2. instanța de apel: 25.01.2016 – 06.04.2016;

3. instanța de recurs: 09.06.2016 – 09.08.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Florești din 06 ianuarie 2016, Tîltu Ion, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 5 ani închisoare cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani, obligîndu-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțămîntul organului competent - Biroul de Probațiune Florești.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit că, Tîltu Ion neposedînd permis de conducere valabil pentru categoria de vehicul condus, la 06.08.2015 în jurul orei 01:00, deplasîndu-se pe traseul M-2 Chișinău-Soroca, în direcția or. Chișinău, în stare de ebrietate alcoolică la volanul motocicletei de model „Blazer” fără numere de înmatriculare, cu o viteză nestabilită de către organul de urmărire penală, avîndu-l în calitate de pasager pe cet. Brînzei Ion, în curba de la km 111+300 metri, amplasată în preajma satului Țîra, r-l Florești, din imprudență, neținînd cont de dexteritatea sa în conducere și situația rutieră, adică de faptul că afară era întuneric, neisprăvindu-se cu conducerea motocicletei, a pierdut controlul ghidajului și a derapat de pe traseu și a tamponat parapetul, în rezultatul cărui fapt, cet. Brînzei Ion, i-au fost cauzate leziuni corporale, care conform raportului de expertiză medico-legală nr.160 „A” din

05.10.2015, se califică ca grave periculoase pentru viață, în rezultatul cărora, victima a decedat în spitalul raional Florești.

În ședința de judecată, pînă la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Tîltu Ion, prin înscris autentic a declarat că recunoaște în totalitate faptele incriminate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe, dar acceptă judecarea cauzei în baza probelor administrate la urmărirea penală, care a fost acceptată prin încheierea protocolară din 13.11.2015 (f.d. 94 verso).

Instanța de judecată considerînd, că vina inculpatului Tîltu Ion a fost dovedită pe deplin și acțiunile lui se încadrează în baza art. 264 alin. (4) Cod penal - *încălcarea regulilor de securitate a circulației care din imprudență a provocat decesul unei persoane, de către persoana care conduce mijlocul de transport în stare de ebrietate*, i-a aplicat inculpatului pedeapsa expusă supra.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura raionului Florești, Ruslan Știrbu, pe motivul blîndeții pedepsei. Prin apelul declarat a solicitat admiterea apelului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modulul stabilit pentru prima instanță, prin care Tîltu Ion să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal și a-i stabili drept pedeapsă, cu aplicarea art. 364¹ Cod de procedură penală, închisoare pe un termen de 5 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani. Iar conform art. 72 alin. (2) Cod penal, a-i stabili executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis. Măsura preventivă - obligarea de nepărsire a localității de schimbat în arest, astfel, ca Tîltu Ion să fie luat sub strajă din sala de judecată.

3.1. În argumentarea apelului a invocat, că instanța a dat o apreciere justă circumstanțelor cauzei și a calificat corect acțiunile inculpatului Tîltu Ion în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, însă din motive neîntemeiate a numit inculpatului o pedeapsă mai blîndă. Instanța n-a ținut cont de caracterul social periculos al faptei comise de către inculpat și de pericolul social pe care îl prezintă acesta. La numirea pedepsei instanța nu a ținut cont și de consecințele ce au avut loc pînă la săvîrșirea infracțiunii și au survenit în urma săvîrșirii infracțiunii. Astfel, în sentința din 06.01.2016 instanța de judecată și-a argumentat opinia prin faptul că inculpatul Tîltu Ion a recunoscut vinovăția de cele comise, sincer se căiește și regretă, lipsa pretențiilor din partea succesorului părții vătămate decedate, caracterizarea pozitivă a inculpatului la locul de trai, lipsa antecedentelor penale, lipsa circumstanțelor atenuante și agravante. Or, în aprecierea acuzatorului de stat, recunoașterea vinovăției de către Tîltu Ion era evidentă, reieșind din circumstanțele comiterii infracțiunii și din probele administrate. Concomitent dauna pricinuită de către condamnatul Tîltu Ion în detrimentul succesorului părții vătămate decedate, precum și caracterul social periculos al faptei comise de către inculpat, este net superior pedepsei aplicate.

Apelantul a mai invocat, că la pronunțarea sentinței instanța de judecată stabilind pedeapsa sub formă de închisoare n-a stabilit categoria penitenciarului în care se execută pedeapsa cu închisoare, prevăzut de art. 72 Cod penal și nu a ținut cont de prevederile art. 61 Cod penal.

A considerat că, aplicînd pedeapsa menționată în privința inculpatului, instanța de judecată creează un precedent judiciar neobiectiv privind condamnarea persoanelor pentru săvîrșirea infracțiunilor de acest gen, care în ultima perioadă de timp sunt tot mai frecvent mediatizate în sursele mass media, menționînd că pe drumurile naționale se comit multiple accidente rutiere în rezultatul cărui fapt, sunt traumatate și survin decese a multor persoane, iar organele de drept, cît și instanțele de judecată nu i-au măsuri cu persoanele care se fac vinovate de aceste acțiuni.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2016, a fost respins apelul declarat, ca nefondat și menținută sentința.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate, prin cererea depusă pînă la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate fapta indicată în rechizitoriu.

Respectiv, chestionîndu-1 sub jurămînt în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art. 364¹ alin. (4) Cod de procedură penală, prin încheierea protocolară i-a admis cererea, deoarece din probele administrate, rezultă că fapta îi este stabilită, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuînd cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atît la faza urmăririi penale, cît și în instanța de fond și cea de apel inculpatul Tîltu Ion a recunoscut fapta săvîrșită, depunînd sub jurămînt declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborînd întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Starea de fapt reținută și de drept apreciată, coroborează cu probele administrate și examinate în ședința de judecată, instanța just încadrînd acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, după indicii calificativi - *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane, săvîrșit în stare de ebrietate.*

Cu privire la pedeapsa aplicată în privința lui Tîltu Ion, instanța de apel a considerat-o echitabilă faptei comise și în strictă corespundere atît cu normele penale, cît și cele procesual penale.

5. Hotărîrile judecătorești sînt atacate cu recurs ordinar de către procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a acestora în partea stabilirii pedepsei privind excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului invocă că:

- pedeapsa stabilită inculpatului este prea blîndă în raport cu circumstanțele cauzei și este contrară principiilor de individualizare a pedepselor;

- circumstanțele la care a făcut referire instanța de apel, precum că inculpatul este la prima abatere de lege, recunoașterea vinei și căința sinceră, caracteristica pozitivă la locul de trai, considerîndu-le ca factori hotărîtori la aprecierea tipului de pedeapsă și ajungînd la concluzia că corectarea inculpatului Tîltu Ion poate avea loc în condiții neprivative de libertate, consideră că sunt insuficiente pentru stabilirea pedepsei în coraport cu împrejurările cauzei.

Astfel, datorită semnificației deosebite a impactului social pe care îl are săvîrșirea în societate a infracțiunilor din domeniul transporturilor, nu pot fi valorificate în favoarea inculpatului ca și circumstanțe atenuante, circumstanțele personale ale acestora deoarece au lezat profund niște valori sociale concrete ocrotite de lege prin comiterea lor.

6. Judecînd recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să admită recursul, să caseze total sau parțial hotărîrea atacată, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Din norma supra menționată rezultă că, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel și de fond, inclusiv și să le caseze parțial, în cazul constatării comiterii erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărîri ilegale.

Reieșind din dispoziția alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.*

În recursul său, procurorul invocă temeiul stipulat de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevăd că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Din conținutul recursului declarat, rezultă că autorul acestuia își exprimă dezacordul aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite inculpatului pentru infracțiunea săvîrșită, deoarece infracțiunea a fost comisă de inculpat, ca urmare a unui șir de acțiuni a acestuia și anume, neglijînd cerințele legii, încalcînd regulile circulației rutiere, care, în final, au dus la săvîrșirea accidentului rutier cu cauzarea din imprudență a vătămării grave periculoase pentru viață în rezultatul cărora victima a decedat, starea de ebrietate alcoolică ce a influențat comportamentul manifestat de inculpat.

Analizînd hotărîrile judecătorești atacate sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, Colegiul penal lărgit consideră că, soluțiile instanțelor de fond și apel în latura stabilirii modului de executare a pedepsei sînt neîntemeiate, la adoptarea cărora nu s-a ținut cont în deplină măsură de norma art. 75 Cod penal, ce prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni

i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

În continuarea concluziilor sale, instanța de recurs remarcă că, prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care sînt obligate să se conducă instanțele de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Instanțelor de judecată, legea penală le acordă o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, luînd în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținînd cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, Colegiul menționează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvîrșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea condamnaților, cît și din partea altor persoane.

Categoria și termenul pedepsei ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

Prin urmare, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvîrșite, se stabilește luînd în considerație și de personalitatea infractorului, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvîrșirea infracțiunii.

În prezenta cauză supusă judecării, sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, imputată inculpatului prevede pedeapsa cu închisoare de la 4 la 8 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 4 la 5 ani și conform art. 16 alin. (4) Cod penal, se consideră ca infracțiune gravă.

Din conținutul părții descriptive a sentinței, la capitolul stabilirii tipului pedepsei inculpatului, instanța de fond a menționat că a ținut cont de personalitatea acestuia și rezonanța socială a crimei comise, care se califică ca gravă, stabilindu-i o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 5 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea termenului pedepsei cu închisoare, instanțele de judecată urmează să continue operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită

inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca se poate de concluzionat că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

În speța dată, instanța de fond, luând în considerație că inculpatul este la prima abatere, nu are antecedente penale și la locul de trai se caracterizează pozitiv, a conchis că e necesar de a-i stabili pedeapsa cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei. Suplimentar la aceste concluzii, instanța de apel a constatat și circumstanțele că inculpatul a recunoscut vina.

Potrivit prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului doar dacă va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, în virtutea circumstanțelor cauzei și persoanei celui vinovat, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Conform art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată să motiveze în partea descriptivă a sentinței aplicarea unei condamnări cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Totodată, potrivit jurisprudenței naționale, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Aceste prescripții legale nu au fost respectate de instanța de fond, deoarece, potrivit părții descriptive a sentinței, la aplicarea pedepsei inculpatului instanța a reținut că, *inculpatul la locul de trai se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, a comis infracțiune pentru prima dată, recunoașterea vinei și căința sinceră*, însă, în opinia Colegiului penal lărgit circumstanțele stabilite nu sunt suficiente pentru a justifica concluzia instanței de fond că nu este rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită.

Deasemenea, Colegiul reține că, datorită semnificației deosebite a impactului social pe care îl are săvârșirea în societate a infracțiunilor în domeniul transporturilor, nu pot fi valorificate în favoarea inculpatului ca și circumstanțe atenuante, circumstanțele personale ale acestuia, deoarece au lezat profund niște valori sociale concrete ocrotite de lege prin comiterea lor.

Mai mult, în dispozitivul sentinței, instanța nu a invocat condiția obligatorie, prevăzută la art. 90 alin. (1) Cod penal: *„dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat”*, adică a suspendat necondiționat, deci și neîntemeiat executarea pedepsei închisorii aplicate inculpatului.

La fel, în consecutivitatea enunțată, instanța nu a ținut cont că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu consecințe ireparabile - decesul unei persoane, lipsind circumstanțe atenuante pe caz, suspendarea condiționată a

executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului, reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Astfel, instanța de fond nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

De asemenea, instanța de recurs ține să menționeze că, potrivit art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt - în ce împrejurări a comis fapta inculpatul, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată parțial, cu rejudecarea cauzei. Rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeuri de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, potrivit descripțivului deciziei contestate, menținând o sentință ilegală și neîntemeiată în latura pedepsei aplicate inculpatului, nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, le-a repetat întocmai și nu a desființat sentința în partea suspendării necondiționate a pedepsei închisorii aplicate inculpatului, cu rejudecarea cauzei în aspectul vizat.

Împrejurările enunțate relevă că instanțele de fond și de apel i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale enunțate, suspendându-i necondiționat, nemotivat și inechitabil pedeapsa închisorii.

Astfel, erorile de drept nominalizate, prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală și comise de instanțele de fond și de apel, impun soluția casării parțiale a hotărârilor contestate, cu excluderea dispoziției privind aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal, *cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip deschis*, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Ca agravare a situației condamnatului se subînțelege situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsa prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea quantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei

complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuă; situații de învinuire care esențial, după circumstanțe reale, diferă de cea de la început sau orice altă modificare a învinuirii, ce afectează dreptul inculpatului la apărare.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal conchide că, recursul declarat de procuror urmează a fi admis, casate parțial hotărârile instanțelor de fond și apel în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

7. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Liliana Pasat, casează parțial sentința Judecătoriei Florești din 06 ianuarie 2016 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui Tîltu Ion Dumitru, în latura penală, rejudecă cauza în această parte și pronunță o nouă hotărîre, conform căreia exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Tîltu Ion Dumitru, se consideră condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

Termenul de executare a pedepsei se va calcula din ziua reținerii lui Tîltu Ion Dumitru.

În rest, dispozițiile hotărîrilor contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **24 august 2016**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu